PERRY RHODAN

212

William Voltz

MINIATURNÍ PEVNOST

Přeložil František Fabián

1.

Bylo to dvanáct jmen.

Dvanáct jmen, která napsala neklidná ruka na list žlutého papíru. Teď jich bylo osm přeškrtnuto. Zbývala čtyři.

Musím je pozorovat, myslel si Redhorse a díval se na papír.

Všechny čtyři. Nesmím je spustit z očí ani na vteřinu. Musím sledovat každé jejich hnutí a vyvozovat z toho důsledky.

Tyto čtyři muže si totiž vybral, aby ho doprovázeli. Čtyři ze dvou tisíc.

Poručík Don Redhorse bude ten pátý.

Nebylo to snadné, vybrat mezi dvěma tisíci členy posádky CRESTU II ty pravé muže. Redhorse, odvážný čejenský Indián, potřeboval průvodce, kteří nebudou hloubat nad věcmi, jež se nedají změnit. Museli to být kosmonauti, kteří budou umět zapomenout, že jsou jen dva milimetry vysocí.

Ledově chladní chlapi - takové Redhorse hledal.

A teď si myslel, zeje našel. Muže, kteří nevědí, co je nervozita, muže kteří umí jednat v každé situaci. Jejich skupina, až opustí kosmickou loď, bude jako hrstka mravenců, kteří opouštějí mraveniště a vydávají se do neznámého, nebezpečného kraje.

Redhorse byl rád, že mu Perry Rhodan nechal volnou ruku při výběru mužů. Nejdřív jich vybral dvanáct a tajně je pozoroval. Neušla mu žádná známka nervozity: lehké chvění ruky při nalévání čaje, škubání očního víčka, když se mluvilo o jejich současné situaci, neklidné šoupám nohama a křečovité polykání jako projev strachu.

U čtyř mužů neshledal Redhorse neklid ani strach.

Jedním z nich byl Lope Losar, velký, silný muž s nevlídnou tváří. Byl to zbrojní mistr v dělostřelecké centrále.

Další se jmenoval Oleg Sanchon. Taky on byl velké postavy a pohyboval se těžkopádně. Byl to jeden z mnoha techniků v CRESTU II. Svěšené koutky úst a výraz modrých očí vypadaly skoro arogantně.

Redhorse spočinul očima na třetím jménu: Into Belchman, jeden ze zdravotnických asistentů. Belchman byl střední postavy, vyzáblý a ošklivý. Plešatou hlavu mu věnčil zbytek černých vlasů. Zahnutý nos mu sahal skoro až k hornímu rtu. O Belchmanovi se povídalo, že nemusí pacientům před operací dávat narkózu, stačí, když se na ně podívá, a oni hned omdlí.

Zantos Aybron, ten čtvrtý, znamenal pro Redhorse největší problém. Aybron měl umělou výztuž páteře, korzet ze stříbrné oceli, který držel pohromadě jeho křehké obratle. Malý astronom s černýma očima byl těžce nemocný, ale něco v jeho nitru ho drželo naživu už léta navzdory všem lékařským prognózám. Redhorse původně neměl v úmyslu brát s sebou nemocného, ale Aybron byl výjimka.

Poručík Don Redhorse vzal list papíru do rukou a roztrhal ho na kousky.

Buduje pozorovat, uvažoval znova. O jejich tělesném stavu by dobře informován. Na něm ale záleželo až ve druhé řadě. Nejdůležitější byl jejich stav duševní.

Pitvat nitro člověka, to nebyla práce pro Redhorse. To se mu protivilo. Redhorse si přihladil černé vlasy. Donutil se nemyslet na to, že on i ostatní muži jsou jenom dva milimetry velcí, že obrovská CREST II se smrskla na kouli o průměru jeden a půl metru.

Redhorse rozevřel dlaň a pustil útržky papíru na podlahu. Kdyby vedle něj stál muž normálního vzrůstu, pravděpodobně by je ani neviděl.

Makrokosmos a mikrokosmos, myslel si Redhorse, kde je tady hranice?

Odstrčil židli a vstal. Nejdřív Lope Losar, myslel si. Ten jako první. Pak ti ostatní.

Horská pásma, která obklopovala CREST II na severu, na západě a

na východě, připadala mužům na palubě jako osmitisícoví horští velikáni, ačkoliv ve skutečnosti byla jen osm metrů vysoká. Tvořila podkovu s údolím uvnitř. Sem zavedl CREST II Icho Tolot, než podlehl zmenšení.

Údolí se otvíralo k jihu, kudy odcházela řeka pramenící z hor jako vodopád. Pro zmenšené kosmonauty to byl veletok, i když ve skutečnosti to byl jen sotva pět metrů široký potok, který by každý normálně velký člověk snadno přebrodil.

Perry Rhodanovi už bylo jasné, že kromě obou stanic na pólech byl zmenšený celý povrch planety Horor. Stanici na severním pólu CREST n ještě před svým nouzovým přistáním zničil, ale stanice na jižním pólu pracovala dál a zmenšovala vše, co se ocitlo v jejím dosahu.

Zmenšená krajina připadala Požemšťanům překrásná. V údolí byly nevysoké pahorky, drobné potůčky a rozlehlé savany. Teplota vzduchu tu dosahovala padesáti stupňů. Ovzduší bylo lehce dýchatelné. Obloha svítila tmavou modří, v níž vynikala tři žlutá slunce jako obrovské oči démonů.

Icho Tolot přistál s CRESTEM těsně u úpatí hor na severu.

Všechny stroje na palubě, které fungovaly na základě atomové energie, přestaly pracovat. Bezcenné byly tedy i všechny zbraně, od velkých transformačních děl až po jednoduché ruční paprskomety. Podle vědců to zavinilo zmenšení.

Dva dny po nouzovém přistání byly uvedeny v činnost stroje na normální pohon. Malé stanice, jejichž generátory poháněly obyčejné plynové turbíny, pracovaly na plné obrátky. Přesto jimi vyráběný proud stačil jen na udržení hlavního počítače v chodu.

Pozitronový mozek došel na základě zadaných dat k závěru, že zmenšení způsobily stanice na jižním a na severním pólu. Jejich budovy samy zmenšeny nebyly. Stanice byly vybudovány před dávnými časy jako zbraně.

Tak to vypadalo na palubě CRESTU II 18.prosince 2400. Zdálo se, že tentokrát už pozemští dobyvatelé nevyvážnou z pasti nastražené neznámou rasou.

Pořád ještě to byl obr. Tri a půl milimetru veliký gigant měl potíže, když procházel dveřmi na můstek CRESTU II.

Mory Abroová upřeně pozorovala Haluťana, který stál před Rhodanem a Atlanem a sledoval jejich diskusi. Rhodanova žena neztratila nic ze své krásy, ale ústa měla sevřená v trpkém úšklebku.

„Proč nic neříkáte, Tolote?" zeptala se. „Jenom posloucháte, jak celé hodiny mluvíme. Jste stejně jako my ve strašlivé situaci. Co navrhujete?"

Z jejího hlasu bylo slyšet podráždění. Icho Tolot této ženě rozuměl. Už dávno cítil neklid posádky. Rhodan bude brzy muset zasáhnout, pokud bude chtít zabránit panice.

„Moc vás nepotěším. Provedl jsem jisté výpočty a některé výsledky jsou poněkud nepříjemné," prohlásil Tolot.

Rhodan věděl, jak rychle pracuje Haluťanův fantastický plánovací mozek. Překonal každý počítač.

„Mluvte, Tolote," vyzval ho. „Musíme se seznámit se všemi eventualitami. Nemá smysl zavírat oči před fakty."

Tolot vysvětloval: „Jak víte, planeta Horor má průměr čtrnáct tisíc kilometrů. Její obvod je tedy asi třiačtyřicet tisíc kilometrů. Atlane, vy jste těsně před přistáním ještě prováděl měření. Řekněte nám, kde přesně naše loď přistála?" Arkonidan chvíli přemýšlel. „Pětačtyřicet stupňů jižní šířky," oznámil.

„To odpovídá. Tato loď je nyní vzdálená od jižní stanice deset tisíc osm set čtyřicet kilometrů"

Atlan a Perry si vyměnili rychlý pohled.

Vzdálenost byla přiměřená pro normálně veliké bytosti, ale při jejich současném zmenšení by to znamenalo skoro jedenáct milionů kilometrů.

A přece museli něco podniknout, museli se nějak k jižní stanici dostat. Jedině tam by se mohla zase provést změna na původní velikost, když bude zničen původce zmenšení.

„Vy mlčíte," poznamenal Tolot. „To znamená, že si uvědomujete důsledky těchto výpočtů."

„Musím vám říct, že už mám určitý plán," prohlásil Rhodan a vstal.

„Jak víte, nedávno přibylo do naší výzbroje patnáct speciálních letadel na normální chemický pohon." „Myslíš oldtimery?" zeptala se Mory.

„Tak se jim obecně říká," přikývl Perry. „Ta letadla mají štíhlý trup a šípovitá křídla, na kterých sedí u konce motory."

Letadla, o nichž Rhodan mluvil, byla asi před dvaceti lety zařazena do výzbroje kosmických lodí se zvláštním posláním. Mohla startovat i přistávat kolmo a byla velmi rychlá.

„Mám dotaz, pane," ozval se z pozadí centrály Melbar Kasom. „Předpokládám, že chcete zkusit doletět v takovém letadle k jižnímu pólu. Jejich chemická a elektrická zařízení budou fungovat. Přesto se váš plán nemůže podařit. Oldtimery teď měří dvacet šest milimetrů. Myslíte, že takové nepatrné letadýlko se dokáže dostat až k jižnímu pólu?"

„Dobrá otázka," přisvědčil Rhodan. „Už jsme o tom mluvili s Icho Tolotem. Tolote, seznamte nás se svou teorií."

„Akční rádius těchto letadel s natankovanými rezervními nádržemi a pětičlennou posádkou je v pozemských podmínkách třináct tisíc čtyři sta kilometrů," vypočítával Tolot. „Je otázka, jestli mohou ty stroje podat tentýž výkon i při zmenšení. Já tedy odpovídám ano."

Majoru Hefrichovi, hlavnímu inženýrovi, uniklo nedůvěřivé zvolání.

„Všechno, co vám říkám, potvrdil také pozitronický počítač."

„Muselo by se to vyzkoušet v praxi," řekl Rhodan. „Pověřil jsem poručíka Redhorse, aby se čtyřmi muži podnikl ověřovací let. Redhorse si právě vybírá své průvodce."

Hefrich potřásl hlavou. „Až se vrátí, budeme zase o jedno zklamání bohatší."

„V každém případě to zkusíme," rozhodl Rhodan. „Jestli má Tolot pravdu, dostaneme se ke stanici na jižním pólu. Mezitím si připravíme celou řadu moderních chemických zbraní, kterými vyzbrojíme oldtimery, jestli test dobře dopadne. Tytéž zbraně dáme samozřejmě s sebou také poručíkovi a jeho lidem pro případ, že by byli napadeni."

Představa, že by někdo napadl dvacet šest milimetrů dlouhé letadlo, nebyla tak absurdní. Na povrchu Hororu mohly být i jiné inteligentní

formy života, které také prošly zmenšením.

„Doufejme, že se znovu neobjeví létající pevnost," připomněl Atlan.

„Letadla by určitě neohrožovala," odpověděl Rhodan.

Tím byla vyřízena otázka testovacího letu. Nikdo na palubě se nestavěl proti tomuto zoufalému pokusu.

Major Curt Bernard se zachmuřeně díval na strojní pušku, která před ním ležela na výdejním pultu. V každém zásobníku měla šedesát nábojů. Lope Losar rozvážnými pohyby nabíjel pistoli na dvacet výstřelů.

„Nábojnice se zapalují čistě mechanicky úderníkem," vysvětloval major Losarovi. „Náboje mají ráži šest milimetrů..." Nejistě zmlkl, protože si uvědomil, že i munice je tisíckrát zmenšená.

„Já vím, pane," řekl Losar lhostejně. Jsem zbrojní mistr."

Hlavní skladník mu přistrčil přes pult tiskopis.

„Podepište převzetí," požádal. Losar se díval na zbraně. „Promiňte, pane," řekl, „ale myslím, že poručík Redhorse objednával dvojitý počet munice."

Bernard se podíval na objednací list od poručíka, jako by ho viděl poprvé. Zatvářil se udiveně. Losar potlačil úšklebek.

„Tak, tak," zabručel Bernard a neochotně vydal zbrojnímu mistrovi několik dalších balíčků munice. Losar všechno nacpal do kapes. „Už tu byl někdo přede mnou, pane?" zeptal se.

Bernarda zneklidnila představa, že by mohli přijít ještě další kosmonauti a decimovat zásoby ve skladu.

„Proč se ptáte?" chtěl vědět. Losar zacvakl zásobník do pistole jistým hmatem, aniž se na zbraň podíval.

„Zajímalo by mě, kdo ještě poletí s poručíkem a se mnou," odpověděl klidně.

V tom okamžiku se otevřely dveře a vešel Oleg Sanchon.

„Vy budete také chtít ty speciální zbraně?" ptal se ustaraně Bernard.

Sanchon vypadal, že každou chvíli usne. Losar ho se zájmem pozoroval.

„Tady je moje objednávka," řekl Sanchon. „Dejte mi laskavě tyhle zbraně a příslušnou munici k nim, pane."

Bernard se díval z Losara na Sanchona. „Tytéž zbraně," vrčel mrzutě. „Jdete lovit lvy?"

Losar se zamračil, když se Sanchon nedbale opřel o pult.

„Tak vy jste druhý," řekl střízlivě.

Oleg Sanchon povytáhl obočí. „Ano." Víc neřekl. Losar mu podal ruku. O minutu později vstoupil Into Belchman, a zoufalý major Bernard musel potřetí vyprazdňovat regály, které by nejraději viděl zcela naplněné.

Ano, dumal Redhorse, Aybron je problém.

V jeho případě bylo rozhodnutí těžké. Jak zjistit u člověka, který zřejmě nemá žádné pocity, jestli může dostat strach?

Už musím být nápadný, pomyslel si Redhorse. Už se hodinu potloukám po astronomickém oddělení bez zjevného důvodu.

Pozoroval Aybrona, který se zabýval porovnáváním nějakých fotografií.

Lope Losar, Oleg Sanchon a Into Belchman už věděli, že s ním poletí. Obstáli v poručíkově náročné zkoušce. Aybrona ale zřejmě nebylo možné nijak zkoušet, ani tajně. V muži se stříbrnou páteří bylo těžké se vyznat. Zantos Aybron byl malý a tělnatý. Měl velké tmavé oči, které nevyjadřovaly vůbec žádné pocity.

Redhorse předstíral, že studuje mapu hvězdné oblohy, visící na stěně. Doufal, že Aybron vstane a nějak se projeví, ale astronom měl oči jen pro své fotografie.

K čertu, pomyslel si Redhorse. Půjdu k němu.

Napětí z něj opadlo. Už nemůže čekat. Přípravy na start letadla F-913 G brzy skončí.

Poručík Redhorse šel ke stolu, za nímž Aybron seděl. Astronom vzhlédl teprve ve chvíli, kdy Redhorše položil svou snědou ruku na hromádku vytříděných snímků.

„Poručíku?" zeptal se vážně. „Máte zájem o výuku astronomie?"

Redhorse se usmál. „Už vás hodinu pozoruju," řekl otevřeně.

„Opravdu?" Aybron se suše zasmál.

„Chtěl byste se zúčastnit zkušebního letu?"

Redhorse několika slovy vysvětlil, oč vlastně jde.

Když skončil, Aybron vstal.

„Jdu do toho, poručíku!" řekl.

Redhorse váhal, jestli má astronomovi podat ruku. Když to nakonec učinil, byla ruka v jeho dlani studená a vlhká.

Redhorse si znovu pomyslel: S Aybronem budou problémy.

Energie všech tří pomocných agregátů byla soustředěna na výsuvné plošině, s jejíž pomocí se mělo letadlo dostat z hangáru na zem.

Redhorse seděl v pilotním křesle. Vzpomínal na poslední Rhodanova slova. Velitel ho nabádal, aby se vrátil ihned po skončení testu, bez ohledu na jeho výsledek.

Nervózní napětí ho opustilo. Byl to uklidňující pocit, sedět zase ve fungujícím letadle.

Poručík se ohlédl za sebe. Lope Losar mu dělal kopilota, Sanchon převzal roli mechanika, a Into Belchman seděl za ovládacím raketovým panelem.

Zantos Aybron obsluhoval radiokomunikaci. Redhorse na něj ze svého místa neviděl. Letadlo F-913 G dosedlo na zem. Teď už Redhorse vůbec nemyslel na to, že je letoun jen 26 milimetrů dlouhý a že on sám měří sotva 1,9 milimetru. „Losare?" zahřímal. „Vše v pořádku, poručíku!" „Sanchone?" „Hotovo, pane!" Po skončené kontrole zapnul Redhorse zapalování. Letadlo se začalo otřásat. Všechno pohlcoval stoupající rachot.

„Belchmane?" zeptal se poručík s pevně stisknutými rty.

„Připraven, pane!" odpověděl lékař.

„Aybrone?"

„Všechno v pořádku, poručíku." Chladný, neosobní hlas cizince.

Oldtimer se odlepil od země, stoupal do výšky a Redhorsovo srdce začalo bít prudčeji. Letadlo se vydalo na cestu. F-913 G se blížila k horám. Redhorse sledoval měřidlo rychlosti. Cítil, jak mu krev buší v žilách.

„Funguje to!" volal vzrušeně. „Tolot měl pravdu!"

Oldtimer se hnal jako vystřelená kulka ke vzdáleným horám, vstříc svému osudu.

Perry Rhodan věděl, že všichni na můstku se dívají na něj a čekají,

až naváže rádiový kontakt s oldtimerem. Nikdo nepromluvil. Všechno záleželo na tom, jak dopadne test.

„Tady Redhorse!" ozvalo se slabě v reproduktoru.

„Slyším vás, poručíku," odpověděl hned Rhodan. „Prosím, mluvte."

„Start proběhl normálně," oznámil Redhorse. „Teď jsme ve výšce šest tisíc metrů."

Někdo na můstku se pronikavě zasmál. Tuto reakci vyvolalo udání výšky, která ve skutečnosti byla pouze šest metrů.

Vzápětí Redhorse hlásil: „Teď zrychluji."

Rhodan mlčky přikývl, jako by mohl test ohrozit, kdyby promluvil nahlas.

„Blížíme se severním horám a. . ." Hlas náhle zmlkl.

„Poručíku!" zavolal Rhodan. „Poručíku! Já vás neslyším!"

Poručík se ozval ještě jednou, jako z nezměrné dálky.

„Raketové střelivo... zásah... podle očekávání..."

Pak bylo ticho. Nebylo slyšet ani poruchy. Rhodan tiskl mikrofon, až mu zbělely klouby. Velmi pomalu se otočil k ostatním. Musel jim oznámit, že se stalo něco, s čím nepočítali. Oldtimer byl napaden.

Rhodan se rozhlédl po tvářích plných očekávání.

„Test se nezdařil," řekl pomalu.

2.

Sedmi z osmi raketových výstřelů se poručík Don Redhorse dokázal vyhnout, ale osmý F-913 G zasáhl a těžce letadlem otřásl. Překlopilo se do strany. Redhorse zarputile svíral řídící páku. Vzadu něco praskalo a šířil se odtamtud zápach pálených kabelů.

„Zásah do trupu vlevo vzadu," hlásil Lope Losar.

Redhorse letadlo zvládl a vytáhl je do výše skoro kolmo nad horami. Byl zmatený. Výstřely byly vypáleny odněkud z horského hřebene.

„Stroj hoří!" volal Belchman.

Redhorse vyhlédl z kabiny. Za nimi se táhla stopa kouře. Letadlo rychle ztrácelo rychlost. Letěli nad vrcholky severního pohoří. Země pod nimi splývala do šedohnědých vzorců.

„Ztratili jsme rádiové spojení s CRESTEM II," hlásil Aybron.

Redhorse zaťal zuby. Teď neměli už ani možnost sdělit Rhodanovi, že oldtimery opravdu mohou dosáhnout dvojnásobné rychlosti zvuku.

„Připravte se k výskoku!" zavelel.

Oldtimer rychle ztrácel výšku. Redhorse se katapultoval jako poslední, těsně než se hořící letadlo roztříštilo o skály. Když se mu padák otevřel, rozhlédl se. Oddechl si. Všechny padáky se klidně snášely blízko sebe, nikdo na ně nestřílel. Podíval se na vrcholky hor. Na severu uviděl na náhorní plošině opevnění. Neznámí stavitelé tu postavili mohutnou budovu s vysokými zdmi a masivními věžemi. Přistávali asi sedm kilometrů od ní. Poručík nepochyboval, že letadlo sestřelili obyvatelé této horské pevnosti.

Blížili se k povrchu planety. Redhorse si všiml, že jsou očekáváni. Blízko místa, kde měli přistát, se shromáždilo několik podivně vypadajících robotů s nápadně velikými hlavami.

Losar, který dopadl první, byl ihned obstoupen nezvyklými postavami. Byl ale natolik rozumný, že nekladl žádný odpor, když ho odváděli. Podobný osud potkal Bechmana, Sachona i Aybrona.

Ve chvíli, kdy se Redhorse připravoval k přistání, běželo k němu několik robotů. Zblízka je mohl dobře pozorovat. Měli krátké nohy s kulovitě ztluštělými klouby. Oválný trup se zužoval směrem ke krku. Tam se zase rozšířil, aby mohl unést. obrovskou hlavu. Lebku zdobily četné antény, různě tvarované otvory a čočky.

Roboti se pohybovali neohrabaně, mnohem pomaleji než lidé. I oni zřejmě byli zmenšení, stejně jako pevnost.

Redhorse dopadl na zem. Rychle vyskočil zase na nohy. To už ho obstoupilo sedm robotů. K jeho překvapení mu nikdo neodebral zbraně. Daleko vpředu viděl svoje společníky na cestě k pevnosti.

Zajímalo ho, jestli uvidí skutečné pány města, nebo se sejde jenom s mechanisovaným zbytkem zaniklé civilizace. Dva roboti vzali poručíka mezi sebe a mlčky ho dirigovali přímo na kopec.

Čejen nepřemýšlel, jaké mají úmysly. Nebylo pravděpodobné, že je zabijí, to mohli udělat už při jejich přistání. Věřil, že se jim podaří nějak se osvobodit.

Redhorse doufal, že se brzy sejde se svými muži. Věděl, že žádný z nich neztratí nervy. Dosud se chovali všichni tak, jak to od nich očekával. Nikdo se zajetí nebránil a nestřílel.

Cesta, kterou je roboti vedli, příkře stoupala a byla špatně schůdná. Pořád museli obcházet balvany nebo rozsedliny v půdě. Redhorse si brzy všiml, že pro něj to bylo snadnější než pro jeho strážce. Když některý robot zakopl, vždycky se nejdřív snažil chránit si hlavu.

Pevnost byla asi sto metrů dlouhá a padesát široká. Z CRESTU II ji nemohli vidět, protože loď spočívala těsně pod úpatím hory. Na druhé straně to byla výhoda, protože ani z hradu nemohli vidět loď. Navíc stála skalní pevnost v prohlubni náhorní plošiny. Měla šest věží, z toho čtyři byly součástí vnějších hradeb a dvě stály uvnitř opevnění. Hradby měly špinavě žlutou barvu. Byly zřejmě velmi staré, protože se na nich zřetelně podepsal déšť, vítr i sluneční žár. Redhorse se mimoděk zachvěl, když přišli blíž k pevnosti. Leželo před ním svědectví o neznámé prastaré kultuře. Jedna z milionu hádanek, které vesmír připravil pro rozpínavé lidstvo.

Pamatují si ještě roboti, že dřív byli tisíckrát větší? Redhorse o tom pochyboval.

O hodinu později vpochodovali do dvora u jedné z rohových věží.

Stáli vedle sebe u zdi obrostlé lišejníkem a mechem, pět mužů v hráškově zelených uniformách solární flotily. Zbraně měli u nohou.

Dvůr měl rozlohu deset na deset metrů, podlahu tvořila udusaná hlína. Průchod do věže uzavírala zrezivělá kovová vrata. U vchodu do dvora stáli nehybně dva roboti na stráži.

„Tak to bychom měli," prolomil ticho Belchman. „Nejdřív nás sestřelili, pak zajali a odtáhli sem. A teď tu stojíme a čekáme, co s námi budou dělat dál."

Losar si odplivl. „Měl jsem chuť střílet, když jsem mezi nimi přistával," přiznal se. „Myslím, že mají za lubem nějakou čertovinu."

„Mohli bychom vyrazit," navrhl Belchman. „Ti dva chlapíci u vchodu nás nezastaví."

„Ani kdyby jich bylo dvacet," prohlásil mrzutě Losar.

„Počkáme," rozhodl Redhorse. „Musíme zjistit, oč tu jde. Tahle

pevnost ovládá celé údolí. Odtud by mohla být napadena každá stíhačka, která odstartuje. Už jenom to je dobrý důvod, abychom se tu porozhlédli."

„To je pravda," přidal se Sanchon. „Rád bych věděl, co se ukrývá za těmi hradbami."

Redhorse předpokládal, že je brzy odvedou dovnitř. Teď se tam někde zřejmě rozhoduje o jejich osudu.

„Co myslíte, poručíku? Jsou tu kromě robotů ještě nějaké jiné bytosti?" ptal se naoko lhostejně Belchman.

„To se brzy dozvíme," řekl Redhorse.

Se skřípotem se otevřela vrata věže. Vyšlo deset ozbrojených robotů. Jeden z nich posbíral odložené zbraně Pozemšťanů. I když se shýbal, držel hlavu vzhůru. Těžkých pistolí, které měli Pozemšťané v holínkách, si nevšiml. Devět ostatních robotů přitom na zajatce výhružně mířilo,

„Popravčí četa," poznamenal Lope Losar. „Měli bychom něco podniknout, než nás u téhle zdi postřílejí."

Jeden z robotů před ně předstoupil a posunkem je zval do otevřených vrat věže. Redhorse neváhal a vykročil. Ztráceli tím naději na útěk, ale jen když se dostanou dovnitř do hradu budou mít možnost zničit zbraně, jimiž roboti ovládají údolí.

Když Redhorse vstoupil do věže, uslyšel odněkud ze spodu dunění nějakých strojů. Přízemí věže bylo osvětleno žárovkami.

„Elektřina," řekl potichu Belchmanovi, který šel za ním. „Pravděpodobně vyráběná konvenčním způsobem."

Masivní hradby byly pokryté deskami, které se už všude drolily. Jen tu a tam bylo možné rozpoznat někdejší lesk stavby. Nikde nebylo vidět žádné zařízení. Pod stropem se táhly silné kabely. Úzká chodba se točila nahoru k vrcholku věže. Místo schodů tu byly půlkulaté prohlubně, vydlabané do podlahy.

Roboti vedli zajatce jinou chodbou z věže. Chodba byla tmavá, Redhorse cítil pod nohama vlhkou, kluzkou hlínu. Na stěnách se tvořila houba. Tudy se zřejmě málokdy chodilo. Došli do rozlehlé haly, která vypadala jako poloautomatická dílna. Blýskaly tu oblouky

svařovacích přístrojů, pod stropem nehlučně pojížděly automatické jeřáby. Vzduch tu byl suchý a teplý. Kolem haly vedl ochoz z kovových roštů. Malé zvedací plošiny tam mohly odkládat svá břemena.

Roboti postavili zajatce na jednu z plošin. Sotva se na ni vešli.

„Nějak se mi to nelíbí, poručíku," poznamenal Losar, když je plošina zvedala. „Co, že nás nedoprovázejí?"

Redhorse mlčky ukázal na ochoz, kde už na ně čekala jiná skupina robotů. Čím výše je plošina zvedala, tím lepší měli výhled do haly.

Pak uviděli toho tvora.

Ležel uprostřed haly v jakési předimenzované vaně, vyplněné zelenavou tekutinou. Mohutné růžové tělo se podobalo nestvůrné houbě. Byla to pulzující masa se zakřivenými nohami a se sotva viditelnýma očima.

Ze všech stran vedly do těla kabely a roury. Tucty robotů obsluhovaly přepínače kolem nádrže.

Belchman zasténal a Sanchon řekl přiškrceným hlasem: „To je strašné."

Plošina se zastavila v úrovni ochozu. Tady se jich ujalo sedm robotů.

„Co to je tam dole?" zeptal se Losar.

„Pravděpodobně nějaký mutant," odpověděl Redhorse. „Dají se ještě rozeznat nohy a oči, všechno ostatní je zbytnělé."

„Myslíte, že ta věc žije?" ptal se Belchman.

Redhorse se zadíval na škubající se tělo a přál si, aby mohl jednoznačně odpovědět záporně.

„Jestlipak je to inteligentní?" ptal se Losar.

Redhorse zavrtěl hlavou. „To je nemyslitelné," odpověděl. „Žádný inteligentní tvor by nemohl takhle žít. Je to zvíře, takhle přetvořené za nějakým účelem."

Sledoval roury, které vycházely z těla nestvůry. Všechny vedly do, nitra pevnosti. Občas přicházeli na okraj nádrže roboti a sypali do ní

z velkých nádob nějaký světlý prášek.

Roboti je vedli po ochozu na druhou stranu haly.

Jeden ze sedmi robotů se náhle zastavil, až do něj Redhorse málem vrazil. Napjatě sledovali, jak ostatní roboti pečlivě sňali hlavu z robota, který zůstal stát. Přijel jeřáb a roboti zavěsili nepotřebné tělo na magnetický držák. Jeřáb s tělem odjel a odhodil je na skládku. Hlavu opatrně nesl jiný robot.

Poručíku Donu Redhorsovi bylo jasné, že hlava a tělo robotů jsou dvě zcela nezávislé věci. S kovovými těly se zachází bezohledně, hlavám se prokazuje až posvátná úcta.

Došli na konec ochozu a jiná zvedací plošina je odtud svezla dolů. Tam na ně zase čekalo několik robotů. Museli nastoupit na korbu elektrického nákladního vozu, který byl zřejmě dálkově ovládán. Sotva se usadili, vůz se s trhnutím rozjel. Deset metrů za nimi jel jiný vůz s osmi ozbrojenými roboty.

„Zajatcům se dostává veškeré pohodlí," řekl spokojeně Belchman.

Projeli dvojkřídlými vraty do velkého dvora. Tady už nebyly patrné žádné známky rozpadu, všechno bylo dobře udržované a čisté. Všechny budovy byly propojeny systémem potrubí. Bylo tu vidět jen málo robotů. Z nízkých komínů stoupal kouř. Ozýval se hukot jako ve velké továrně.

Redhorse zvědavě začichal.

„Olej," řekl. „Vypadá to, že pohánějí stroje naftou, kterou patrně našli v podzemí."

Projeli kolem otevřené haly. Bylo v ní uskladněno několik tisíc těl robotů, už zrezivělých.

„Hřbitov robotů," poznamenal suše Sanchon. „Třeba se tam taky dostaneme až nám utrhnou hlavu."

Lope Losar se zamračeně ohlédl na vůz, který jel za nimi, a významně si poklepal na holínku, v níž měl ukrytou pistoli.

„Něco tu neklape," řekl. „K čemu to všechno zařízení, když jsou tu jen samí roboti?"

„To vůbec nejsou roboti," řekl klidně Aybron.

Udiveně se na něj podívali.

„Jak to myslíte?" zeptal se Redhorse astronoma, který až dosud mlčel.

Aybron se zeptal: „Označili byste mě jako robota, protože mám kovovou páteř?"

„To je přece něco jiného," řekl Redhorse.

Vůz se zastavil. Aybron už neměl čas odpovědět, protože v té chvíli se škubnutírn se zastavil i druhý vůz. Jeden z robotů se neudržel a spadl z korby.

Jeho tělo udělalo přemet. Hlava těžce narazila na zem a rozskočila se. Ostatní roboti na korbě se na to zděšeně dívali.

Z rozbité hlavy robota vytékala šedá hmota. Redhorse se zděsil. Belchman zasténal.

„Už chápete, co jsem měl na mysli?" ptal se Aybron.

3.

„Můžeme skoro s jistotou předpokládat, že se Redhorse a jeho lidi s letadlem zřítili za horami," řekl Perry Rhodan. „To znamená, že z některého vrcholku je ovládáno celé údolí. Bylo by asi nebezpečné vyslat teď další oldtimer."

„Třeba se posádka letadla zachránila," spekuloval nahlas kapitán Rudo. „I když se nám zatím nepodařilo navázat s nimi rádiové spojení, neměli bychom je odepisovat. Jestli jsou ještě naživu, bude jim nějaký čas trvat, než se dostanou na naši stranu hor."

„Co budeme teď dělat?" zeptal se Atlan.

„Rozhodně by nemělo smysl podnikat další testovací let. Nejdřív se musíme dovědět, kdo na oldtimer střílel." Rhodan mávl rukou. „Někde tam nahoře zřejmě čekají, až se v údolí něco pohne. Je to jedno, jestli tam jsou také zmenšené bytosti."

„Posádka je stále víc neklidná," řekla Mory. „Tři muži už jsou na ošetřovně s těžkými depresemi."

„A ještě jich přibude," prorokoval Melbar Kasom. „Lidský mozek nesnese na delší dobu vědomí, že měříme sotva dva milimetry. Buďme rádi, že se tu nemáme s čím srovnávat."

Rhodan věděl, že Melbar Kasom má pravdu.

4.

Zatímco se Redhorse ještě jako uhranutý díval na rozbitou hlavu robota, z níž vytékal mozek, ostatní roboti se probrali a seskákali z vozu.

„Pozor!" vykřikl Belchman.

Redhorse se ohlédl. Roboti zvedali zbraně. Sanchon zavrčel jako zvíře zahnané do úzkých a Losarova pistole zahřměla. Redhorse skočil za vůz. Nad ním něco zabzučelo a narazilo to do zdi budovy za nimi.

Mezi koly viděl Redhorse na roboty. Jejich těla se blýskala ve svitu tří sluncí. Sáhl do holínky po pistoli a ucítil v prstech chladný pevný kov. Za ním přeběhl Belchman a v běhu střílel. Redhorse spokojeně zabručel, když jeden z robotů padl na záda.

Roboti střílali jako posedlí. Oni si snad myslí, že my můžeme za ten úraz, pomyslel si zlostně Redhorse.

Roboti se blížili k jejich vozu bez ohledu na vlastní bezpečnost. Redhorse viděl jen jejich nohy - a mířil na ně, pečlivě, jako by měl spoustu času. Vedle něho padl na zem udýchaný muž. Byl to Sanchon. Poručíka překvapilo, jak rychle se technik umí pohybovat.

Ale kde je Aybron, k čertu?

Před Redhorsem se rozletělo na třísky pravé přední kolo vozu. Bylo cítit pach spáleného dřeva. Roboti zmizeli v oblaku dýmu. Redhorse vycouval zpod vozu a naznačil Sanchonovi, aby ho následoval.

Zantos Aybron se opíral o zeď protější budovy. Nemohl zvednout ruce do výšky, když střílel. Držel těžkou pistoli u boku.

To mě mělo napadnout, napadlo Redhorse, když k utíkal Aybronovi.

„Sem!" křičel Belchman, který se mezitím ukryl za rohem budovy. Redhorse k němu zamířil v dešti střel. Divil se, že nebyl zasažen, ale pak si představil, jak obtížným cílem je asi běžící muž v oblacích kouře pro nemotorné poloroboty. Rychle se ohlédl a zděšeně zjistil, že Lope Losar klidně sedí přikrčen za vozidlem robotů. Neuměl si vysvětlit, jak se tam zbrojmistr dostal.

Ještě víc ho znepokojilo, když uviděl početnou skupinu robotů přicházet ze směru, kudy na vozidlech přijeli.

Dostal se k Aybronovi. Zeď kolem byla rozstřílená, pršela na ně

malta a kamení. Aybron dýchal klidně a pravidelně.

„Pryč odtud!" vykřikl Redhorse a ukázal Aybronovi směr. Astronom neochotně opustil své místo a běžel do Belchmanova úkrytu.

„Losare!" křičel Redhorse, ale jeho hlas zanikl v rachocení těžké zbraně, kterou donesli roboti. Vedle něj praskla zeď a vyrazil na něj proud horkého vzduchu. Byl zasažen kotel, který stál těsně za zdí. Redhorse udělal několik kroků podél budovy a to mu zachránilo život, když jeden z vozů vybuchl.

Redhorse se rozhlédl po Losarovi, a uviděl ho přímo uprostřed prostranství mezi budovami. Byl to neskutečný pohled, jak zbrojmistr v jedné ruce mává zbraní a druhou rukou se snaží uhasit svou hořící blůzu. Olega Sanchona vidět nebylo. Belchman a Aybron se střídavě vynořovali zpoza rohu budovy a stříleli na pronásledovatele.

Jeden výstřel škrábl Redhorse na paži. Zavrávoral. Belchman křičel a rozhazoval pažemi, jak ho vybízel, aby si pospíšil. Lope Losar už byl u Belchmana. Kulhal a spíš do úkrytu vpadl než vběhl.

Pak už se dostal na konec budovy i Redhorse. Odněkud z volného prostranství slyšel střílet Sanchona. Je tedy ještě naživu.

Redhorse se rozhlížel přimhouřenýma očima. Byli teď mezi dvěma dlouhými budovami. Nalevo od nich viděl Čejen velkou bránu. Byla pootevřená. Žádné nebezpečí odtud zřejmě nehrozilo. Mohli by se tam schovat, ale poručík chtěl ještě počkat na Sanchona.

Lope Losar si vyhrnul nohavici. Levé lýtko měl zakrvácené. Redhorse vytáhl z tašky nouzový obvaz. Dezinfikoval ránu. Byl to čistý průstřel.

„Nebudete moct chodit," řekl.

„Já můžu chodit," prohlásil rozhodně zbrojmistr. „Můžu dokonce utíkat."

„Musíme si pospíšit," připomenul Belchman. „Rychle se přibližují."

„Kde je Sanchon?" zeptal se Redhorse.

„Tamhle na střeše té ploché budovy," řekl Belchman.

Oleg Sanchon ležel na střeše nízké haly. Vyšplhal se tam po úponcích popínavé rostliny. Teď už nestřílel. Pod ním stáli tři roboti a

zřejmě čekali, až svého protivníka uvidí.

Redhorse se těžce zeptal: „Copak je mrtvý?"

„Ten? Ani nápad!" ušklíbl se Belchman. „Ostatně ti roboti se zajímají spíš o nás."

Sanchon najednou zvedl hlavu a podíval se směrem k nim. Redhorse mu zamával. Snažil se mu naznačit, kam by mohliutéct. Konečně Sanchon zakýval, že chápe.

Do zdi vedle nich narazily první výstřely.

„Už to začíná!" vykřikl Belchman.

Je to spíš bojovník než zdravotník, pomyslel si udiveně Redhorse. Pak se společně rozběhli k vratům na konci budovy. Taky Losar utíkal, i když měl obličej stažený bolestí. Sotva byli za vraty, objevil se na rohu první robot.

Ocitli se v šeré hale, která zřejmě sloužila jako sklad. Lope Losar tiše sténal. Redhorse vyhlédl pootevřenými vraty. Pochodovalo sem nejmíň třicet robotů. Čtyři z nich za sebou táhli nějakou větší zbraň. Sanchona nebylo vidět.

„Jdeme!" zavolal poručík na ostatní.

Šli dál a vyhýbali se v šeru uskladněným předmětům. Když se Redhorse ohlédl, viděl už pootevřená vrata jen jako světlou štěrbinu, v níž se jistě každou chvíli objeví siluety robotů.

Dostali se k hromadě nějakých kovových rour a dál to nešlo jinak než jimi prolézt. V kovové rouře zněly šoupavé zvuky těl strašidelně. Na konci Redhorse z roury vyskočil. Vedle něj přistál Belchman. Losar šetřil svou nohu a slézal po okrajích rour jako po žebříku. Rourou viděl Redhorse vynořovat se roboty, jako by se díval okem kamery.

Utíkali dál.

Daleko vpředu bylo světlé místo, průchod velkou halou. Uprostřed visel jeřáb, ovládaný obyvatelem pevnosti. Když se Pozemšťané přiblížili, rozhoupal robot pojížděním jeřábu velký magnetický závěs a nechal ho houpat sem a tam. Těžká kotva narážela s hlukem na naskládané roury, které se uvolnily a jako černý proud se koulely na muže dole.

Belchmanovi jedna roura podrazila nohy. Další roura udeřila Aybrona do zad. Zaskřípalo to, až se Redhorse otřásl. Jeřáb se prudce rozjel. Kotva zavěšená na silných lanech se zhoupla a mířila na poručíka. Redhorse se přikrčil. Kotva proletěla s jekotem těsně kolem něho a rozbila podpěru za poručíkem na kusy. Potom se jako dravý pták při smrtícím útoku vracela zpět.

Vtom vystřelil na jeřáb Losar. Ozvěna exploze Redhorse skoro ohlušila.

Kotva se zase vracela. Redhorse byl mezi koulejícími se rourami uvězněný. Zoufale se vrhnul stranou. Něco ho udeřilo do paže, odmrštilo ho to, až upadl. Když se zvedal, viděl nad sebou padat robota z jeřábu. Losar nedbale zastrkoval pistoli zpět do pouzdra v holínce na zdravé noze. Aybron byl u Belchmana a ohmatával mu hruď. Redhorse šel k nim.

„Je to zlé?" zeptal se Belchmana.

Ošklivý obličej zdravotníka se stáhl do úsměvu.

„Není, poručíku," odpověděl.

Blízko nich zaštěkaly výstřely. Na konci průchodu se objevila velká postava se zašpiněnou tváří.

„Obklíčili nás!" volal Oleg Sanchon. „Tudy!" Padl na zem, aby unikl výstřelům robotů, kteří za ním přicházeli přes nádvoří, a plazil se do protější haly. Redhorse se ohlédl a zjistil, že také jejich pronásledovatelé se přiblížili. Dal pokyn svým třem společníkům a jeden po druhém vyrazili za Sanchonem. Než vyběhl na nádvoří, rozhlédl se Redhorse po robotech zvenčí. Bylo jich šest a všichni mířili zbraněmi směrem, kterým zmizel Sanchon. Byli asi dvacet metrů daleko.

Redhorse pokynul ostatním. Vyskočili z průchodu všichni najednou a stříleli. „Mířte na hlavy!" hulákal Redhorse. Tři roboti padli, ostatní utekli. Cesta byla volná.

Přeběhli do stínu protější budovy. Udýchaný Redhorse se opřel o kotel, rukou se dotkl horké roury. Sanchon vystoupil ze tmy. Frkal a otřepával se, jako by právě vylezl z řeky. Losar přikulhal, podepírán Belchmanem. Poslední přicházel Aybron, a jeho uniforma byla pořád

ještě tak vzorně čistá, jako by ji právě vytáhl ze šatníku.

Redhorse si oddechl.

„Vypadá to, jako by je přestalo bavit nás pronásledovat," řekl.

„Čekají na posily," odhadoval Belchman.

Čejen se rozhlédl. „Tady nemůžeme zůstat. Třeba je tu někde nějaká centrála. Zkusíme ji najít."

„Myslím, že centrála je tamhle naproti," ukázal Sanchon. „Ze střechy jsem viděl horní část velké budovy, která zřejmě tvoří střed pevnosti."

Redhorse se napřímil. „To je náš cíl!" řekl.

Centrála - pokud to centrála byla - se skládala ze dvou částí. Dívali se na ni z brány protější haly. Základem byla hlavní budova s tmavými zdmi, na její střeše spočívala koule, z níž trčelo mnoho antén. Nikde nebyla okna.

„Vypadá to, že tam není žádný vchod," konstatoval Lope Losar.

„Třeba to ani centrála není," hádal Belchman. „Třeba je to elektrárna nebo něco podobného."

„Zjistíme to," řekl Redhorse pevně.

„Až vyjdeme na volné prostranství, bude na nás z centrály vidět," řekl Aybron. „Jestli tam mají zbraně, nemusíme si už lámat hlavu se svou budoucností."

„Mohli bychom jít jeden po druhém," navrhl Sanchon. „Půjdu první, co říkáte, poručíku?"

„Nic," odpověděl stroze Redhorse. „Roboti vědí, že je nás pět. Budou čekat, až se objevíme všichni. Takže můžeme jít rovnou pohromadě."

Losar poplácal pistoli jako starého kamaráda. „Trefím každého robota, ať se schovává jak chce."

Nebylo to vychloubání, spíš konstatování. Redhorse si vzpomněl na hodiny před startem. Tehdy počítal jen s psychickými obtížemi.

„Čím déle tu budeme čekat, tím spíš nás dostihnou naši pronásledovatelé," řekl.

Připadal si jako terč, když vyrazil z brány v čele malého oddílu.

Nic se ale nestalo. Bez problémů se blížili k centrále. Vlevo věnčil

cestu živý plot, vpravo polorozpadlá zeď.

Belchman poklepal poručíkovi na rameno. Redhorse se zastavil a ohlédl se. Belchman ukazoval na svazek potrubí, vedoucí za živým plotem od domnělé centrály k hale, kterou právě opustili.

„Třeba je to přece jen elektrárna," uvažoval Redhorse.

„Ta potrubí mohou také dopravovat materiál z výrobních hal do centrály," namítl Belchman.

Redhorse se nerozhodně ohlédl k bráně, z níž vyrazili. Náhlý klid se mu nelíbil. Kde zůstali jejich pronásledovatelé? Vzdali to, nebo jsou si jistí, že pět cizinců se řítí do záhuby?

„Můžeme se vrátit a pokusit se utéct z pevnosti," řekl rozvážně. „Tím bychom ovšem ztratili naději, že zabráníme robotům dál střílet na naše letadla."

„Nikdo nemluví o tom, že bychom se chtěli vrátit, poručíku," zavrčel Lope.

Redhorse přikývl a šel dál. Ať se díval jakkoli pozorně, nikde neviděl vchod do domnělé centrály. Třeba bude z druhé strany. Tmavá budova se mu nelíbila.

Došli na konec živého plotu. Čejen se shýbl pod potrubí. Některé

roury byly horké. Znělo z nich bublání, jako by jimi protékala nějaká tekutina.

„Pod rourami prolezeme dovnitř do budovy," ukazoval Sanchon.

V místě, kde vedení do budovy vstupovalo, byl opravdu otvor, jímž se mohli protáhnout. Redhorse viděl, že z otvoru vycházejí obláčky světlé páry, a napadlo ho, zda to nejsou jedovaté plyny. Zalitoval, že nemají s sebou lepší vybavení.

„Roboti!" sykl Belchman.

Redhorse se rychle ohlédl. Z brány protější budovy vycházela skupina asi dvaceti robotů. Všichni byli ozbrojeni. Bylo rozhodnuto.

„Rychle!" zavelel poručík. „Zkusíme se dostat do centrály."

A už běželi podél potrubí k otvoru. Roboti je museli vidět, ale nestříleli.

„Mají strach, aby nezasáhli roury," volal Redhorse. „To nám dopřeje čas." Jak se blížili k venkovní zdi centrály, sílil v něm pocit,

že jim hrozí nebezpečí.

Z otvoru stále vycházela pára. Potrubí bylo vlhké od kondenzované vody. Redhorse začichal.

„Vodní pára!" konstatoval lakonicky Losar a masíroval si poraněnou nohu. „Doufejme, že nevlezeme do vysokotlakého kotle."

Redhorse se bez váhání začal soukat do otvoru. V tu chvíli ho zahltila horká pára. Rozkašlal se a couvl. Oči mu slzely. Bez jediného slova se znovu pokusil prolézt. Tentokrát už to šlo lépe. Lezl po rourách dál dovnitř. Zvenčí se ozval Belchman.

„Vidíte něco, pane?"

„Nevidím," přiznal Redhorse. „Je tady tma. Ale dá se tu dýchat."

Šaty už měl prosáklé vlhkostí, vlasy se mu lepily k obličeji. Přesto se plazil dál. Cítil, že někdo leze za ním.

„Zatraceně!" zavolal Sanchon. „To je správná sauna pro mou postavu."

Redhorse se musel zasmát. V té chvíli se propadl mezi dvě roury. Zoufale se snažil zachytit, ale vlhký kov klouzal. Tvrdě dopadl na záda.

„Co se stalo, poručíku?" volal Belchman.

„Kde jste, pane?" křičel Losar shora.

„Sklouzl jsem," odpověděl Redhorse. „Tady dole není taková tma. Můžu tady stát zpříma."

„Jdeme za vámi," oznámil zbrojní mistr.

Redhorse uviděl postavu v mlze. „Losare?" zeptal se.

„To jsem já,"řekl Aybron. „Tamhle dál je ještě světleji."

Teď viděl také Redhorse místo, kde se pára pomalu rozplývala. Za

chvíli u nich byli i Belchman a Sanchon. Losar se těžkopádně přibelhal jako poslední.

Redhorse se rozhlédl. Všude se v páře tyčily temné stíny, ale nedaly se rozeznat podrobnosti. Ze všech stran bylo slyšet pleskání vody.

Poručík vytáhl svou pistoli z holínky a postupoval kupředu. O několik metrů dál narazil na síť. Málem upadl. Síť byla nepravidelně spletena z poddajné měkké látky. Volně visela a byla nasáklá vlhkostí.

„Co to může být?" ptal se Sanchon. „Past?"

„Neřekl bych," odpověděl Redhorse. Popošel kousek stranou, ale síť byla všude. Otvory v ní byly o něco větší než poručíkova ruka. Když se shýbl, zjistil že síť je pevně zakotvena v podlaze. Redhorse vytáhl kapesní nůž a pokusil se přeřezat pletivo, ale materiál vzdoroval. Ze země se síť také nedala vytrhnout.

„Myslím, zeje to přepážka," řekl Belchman. „Těžko říct, co má zadržovat."

Redhorse se vytáhl nahoru. „Zkusme ji přelézt," navrhl. Šplhal dál. Nahoře byla čím dál větší tma. Konečně nahmatal nosník, na němž byla síť zavěšena. Přelezl na druhou stranu a počkal na ostatní. Sešplhali pak zase po síti dolů na zem. Po několika krocích narazili na stěnu, která byla lehce zvlněná a měla plno výklenků. Redhorse šel dál podél stěny. Tady se už jasnilo. Všude se válela oblaka šedé páry.

Náhle stěna skončila. Redhorse se prudce zastavil. Díval se do rozlehlé, dobře osvětlené haly. Uprostřed byla veliká nádrž, naplněná vřící tekutinou. Z ní vystupovaly páry. Kolem nádrže stálo mnoho oválných kabin. Do všech vedly roury různých průřezů. Na okrajích nádrže ležely těsně vedle sebe hlavy robotů. Několik robotů mezi nimi opatrně přecházelo. Redhorse viděl, že hlavy jsou osvětlovány červeným světlem. Bylo tu nejméně tisíc hlav, a každá měla svou lampu.

Redhorse cítil, že se tu děje něco nepochopitelného. Rozhlížel se dál. Za kabinami uviděl řadu velkých strojů, které byly zřejmě v činnosti. Také u nich bylo několik robotů. Nakonec uviděl police, v nichž byly narovnané půlky lebek jako duté skořápky. Roboti patrně netušili, že je tu pět cizinců. Redhorse sebou trhl, když se otevřely dveře jedné kabiny a vyšel robot. Zmizel v páře a do kabiny vstoupil jiný.

„Fantastické," mručel Belchman, který stál přímo za Redhorsem. „Co tomu říkáte, poručíku?"

„Na to se musím podívat zblízka," prohlásil Redhorse. Přikázal ostatním, aby zůstali, kde jsou.

„Je příliš nebezpečné, abyste šel sám," protestoval Losar.

„Když půjdeme všichni, spíš nás uvidí. Odtud budete mít možnost

mi pomoct, kdyby si mě roboti všimli."

Už nečekal a přikrčen odběhl. Mlha ho přikryla jako vlhký závoj. Kabiny byly rozestaveny do půlkruhu kolem nádrže. Redhorse se držel mezi stroji. Kdykoli uviděl robota, lehl si na zem a počkal, až obyvatel pevnosti přejde.

Dostal se na deset metrů k jedné kabině, ale dál neměl kde se krýt. Rozhlédl se. Nikdo nebyl nablízku.

„Tak do toho!" řekl si tiše a nehlučně vyběhl. Nezpozorován se dostal k zadní stěně kabiny. Několika škvírami prosvítalo zevnitř světlo. Redhorse přiložil k jedné Škvíře oko a málem se mu zvedl žaludek z toho, co uviděl. Uvnitř seděl robot, který neměl hlavu na krku. Jeho lebka ležela otevřená na stolku před ním a pulzovala v ní šedá hmota. Do hmoty vedlo z druhé strany kabiny několik hadiček.

Vypadalo to, že šedá hmota je organická a nyní přijímá výživu, kterou sem vedou potrubí.

Améba, napadlo ho, ale pak si řekl, že to není možné. Tato organická hmota byla nepochybně nejdůležitější součást robotích hlav. Byl to jejich mozek. To, co zatím poručík v pevnosti viděl, ho utvrdilo v přesvědčení, že tu není nikdo, kdo by byl schopen vyrobit robota, který by v sobě měl plazmu jako Posbiové. Pulzující hmota musela být něco jiného. Redhorse si najednou uvědomil, že roboti jsou jediní obyvatelé pevnosti. To, co nosí v lebkách, jsou organické pozůstatky bytostí, které kdysi pevnost obývaly. Národ, který žil na povrchu planety Horor, zdegeneroval. Aby zajistili možnost pokračování své civilizace, stvořili kdysi prozíraví vědci tyto primitivní roboty, jejichž jediným posláním bylo nosit důležité hlavy s žijícím obsahem.

Mechanická těla nesměla být příliš složitá, aby se minimalizovala možnost selhání. Pozůstatky neznámého národa žily v kovových pouzdrech. Pravděpodobně to byly přeměněné mozky, jejichž existence byla závislá na přísunu tekuté výživy.

Poručíkovi se udělalo špatně, když si vzpomněl na obrovské zvíře, které viděl ve velké tovární hale. Tušil, odkud ta výživa přichází.

Poručík viděl, jak se obě půlky lebky pomalu zavírají. Hadičky vyklouzly z šedé hmoty. Lampa zhasla. Bezhlavý robot natáhl ruce a

posadil si lebku mezi ramena. To byl asi jediný pohyb, který dokázalo tělo bez hlavy samo udělat. Jakmile byla lebka na svém místě, bylo obnoveno spojení mezi mozkem a tělem. Redhorse předpokládal, že je tělo ovládáno jednoduchou elektronikou.

Přesto, že mu to vše připadalo odporné, pocítil Redhorse soucit. Co všechno ten národ asi prodělal, jaké zoufalé boje o existenci se odehrály mimo hradby pevnosti? Statisíce zemřely, a zbytek se stáhl do horského města, aby si prodloužil život pomocí umělých těl.

Redhorse se otřásl.

Z páry na něj vyskočil stín. Pod dojmem toho, co viděl, reagoval Redhorse příliš pomalu. Něco ho udeřilo do zátylku. S povzdechem klesl na kolena. Jen chvíli se bránil mdlobě, pak se jeho tělo převážilo a těžce dopadlo na hladkou podlahu.

5.

Sanchon se upřeně díval do převalujících se oblaků páry. Jak dlouho je už vlastně poručík pryč?

„Roboti, kteří nás honili, přece vědí, že jsme vnikli do téhle budovy," ozval se Belchman. „Proč nás nehledají? Tady něco nesouhlasí."

Aybron se ironicky zasmál. „Skoro bych věřil, že by vás útok robotů potěšil."

„Lepší než tahle nejistota," podrážděně reagoval Belchman.

„Já bych si spíš přál, aby se už vrátil Redhorse!" vmísivše do řeči Sanchon.„Měli jsme stanovit přibližný čas návratu. Třeba se mu něco stalo a my to nevíme."

„Redhorse je opatrný. Ten ví, co má dělat. Jsem rád, že naši skupinu vede právě on," vysvětloval Lope Losar.

„V tom zatraceném rámusu vařící polévky není nic jiného slyšet. Redhorse by musel řvát, kdyby se s námi chtěl dorozumět," stěžoval si Belchman.

Sanchona popadl vztek. Proč si musí Belchman pořád na něco stěžovat? Ještě všechny nakazí nervozitou.

„Buďte už konečně zticha!" vyjel si na lékaře. „Však se brzy

dozvíme, co se s poručíkem děje."

„Budu si říkat, co chci a kdy chci," reagoval hněvivě Belchman. Na jeho pleši se leskly kapičky potu.

Prudká reakce Sanchona překvapila. Hádku vyvolat nechtěl.

„Dobře, dobře," řekl mírně. „Všichni jsme už trochu nervózní."

Belchman považoval Sanchonův ústupek za projev slabosti.

„On si snad myslí, že když tu Redhorse není, může si hrát na našeho velitele. To nestrpím!"

Aybron ho usadil: „Dejte už pokoj, Belchmane." Promluvil tiše, ale varovný tón hlasu Sanchonovi neušel.

„S vámi se nehádám," pohrdlivě odpověděl Belchman astronomovi. Pak se ale s tichým nadáváním otočil ke stěně. Napětí poněkud opadlo.

Čas ubíhal, ale Redhorse se nevracel. Sanchon už měl opravdu starost. Co když se poručíkovi skutečně něco přihodilo? Co mají dělat? Všichni mlčeli. Jediný zvuk, který se občas ozval, byl náraz pažby Losarovy pistole, když zavadila o podlahu.

Najednou se ozvalo suché třesknutí. Sanchon uviděl, jak se Belchman naklání, oči široce rozevřené, ruce roztažené.

„Kryjte se!" křičel Losar, který se první vzpamatoval.

Sanchon si uvědomil, že to byl zvuk výstřelu a vrhnul se k zemi. Aybron zmizel za stěnou. Belchman ležel v bezvědomí na zemi. Sanchon opatrně vystrčil ruku a uchopil Belchmana za paži. Hlava lékaře klesla na stranu. Jeho rty se chvěly.

„Jsem raněný," mumlal Belchman. V jeho hrudi viděl Sanchon střelnou ránu.

„Dostaneme vás odtud," řekl vztekle. Ve skrytu duše měl ale strach, že lékař zemře.

Znovu padl výstřel. Robot, který ho vypálil, musel být v dobrém úkrytu.

„Kryjte se," šeptal Belchman.

„Tady nemůžete zůstat. Musím vás dostat do bezpečí," odpovídal odhodlaně Sanchon. Vzal Belchmana za nohy a odtáhl ho ke stěně. Belchman vzal do ruky pistoli, ale byl tak slabý, že ji sotva udržel.

Když zmáčkl spoušť, upadl na Sanchona. Sanchon se snažil ho odstrčit a přitom zjistil, že Belchman je mrtvý. Skoro váhavě si od něj vzal zbraň a rychle přeběhl k Losarovi. Neviděný střelec po něm vypálil dvakrát.

„Je mrtvý," řekl Losarovi. Zbrojní mistr se zeptal: „Kde je Aybron?"

Sanchon pokrčil rameny. „Viděl jsem, jak zmizel za stěnou."

„Musíme zůstat pohromadě," bručel Losar. „Jinak roboty nezadržíme."

Proč se Redhorse nevrací, lámal si hlavu Sanchon. Jistě slyšel výstřely. Nebo skončil jako Belchman?

Losar pozoroval prostranství mezi koncem stěny a velkou nádrží. Nebylo vidět žádného robota.

Sanchonovi by bylo milejší, kdyby obyvatelé pevnosti proti němu pochodovali v útvaru, aspoň by se mohl bránit. Takhle musel bezmocně čekat,, kdy bude zasažen z úkrytu.

„Musíme najít Redhorse," řekl.

„Zkusíme se dostat ke kabinám."

„Co když se sem poručík vrátí a nenajde nás?" namítl Sanchon.

Losar mlčky ukázal na Belchmana. „Domyslí si, co se tady stalo."

Sanchonovi se moc nechtělo. Všude mohli číhat roboti.

Na druhé straně stěny padlo rychle za sebou několik výstřelů. Sanchon se podíval na Losara.

„Aybron!" konstatoval zbrojní mistr.

Oba zároveň vyskočili z úkrytu. Aybron klečel na okraji nádrže. Napadlo ho sedm robotů, kteří se k němu přebrodili vařící tekutinou. Aybron se kryl za okrajem nádrže.

Z kabiny za Aybronem vyšel robot. Nebyl ozbrojený, ale běžel s napřaženýma rukama zezadu k nic netušícímu astronomovi. Chytil Aybrona v pase a zvedl ho nad bublající obsah nádrže. Sanchon se neodvážil vystřelit, aby netrefil astronoma. Losar pečlivě zamířil a vypálil. Robot začal vrávorat. Aybron se zmítal v jeho kovových pažích, ale nedokázal se vyprostit. Sedm robotů se na chvíli zastavilo, ale teď rychle postupovali dál.

Aybron se robotovi vysmekl, chvíli se kutálel po okraji nádrže, ale pak spadl tvrdě na zem. Robot se zhroutil.

Oleg Sanchon najednou ucítil na hlavě lehké šimrání. Zaklonil hlavu a podíval se nad sebe. Kapala na něj nějaká páchnoucí tekutina. Jedna z mnoha rour byla zřejmě zasažená.

Sanchon zaklel,když na něj najednou spadla síť a přitiskla ho svou vahou k zemi. Křičel a snažil se osvobodit, ale místo toho se stále víc zaplétal. Zmocnila se ho panika, špatně se mu dýchalo. Materiál, z kterého byla síť sestavená, byl neobyčejně pevný a odolával i Losarovi a Aybronovi, kteří se snažili Sanchona osvobodit.

„Odneste mě do některé kabiny," prosil namáhavě Sanchon. Lope Losar byl muž činu. Popadl těžkého Sanchona pod rameny a mířil s ním ke vchodu do kabiny. Aybron rozstřílel dveře,které nechtěly povolit. Za nimi se motal robot bez hlavy. Losar vtáhl sešněrované Sanchonovo tělo dovnitř. Technik viděl, jak Aybron se stolu shodil půlku robotovy lebky.

„Zavři dveře" vypravil ze sebe Sanchon a lapal po dechu. Najednou ucítil, že pouta povolují.

V krátké chvíli se síť rozpadla. Než se vzpamatoval, ozvala se rána a někdo vyrazil dveře. Za nimi se tísnil hlouček ozbrojených robotů.

Redhorse přišel k vědomí velmi rychle. Bolela ho hlava a před očima se mu míhaly barevné kruhy. Brzy zjistil, že jsou skutečné. Asi deset metrů před ním byla stěna zakrytá plátnem, které bylo jako pohyblivý obraz. Redhorse zasténal. Cítil, že leží na něčem měkkém, hlavu měl podloženou, takže na plátno dobře viděl. Jenom pomalu se rozpomínal na to, kde se právě nachází. Je v nitru horské pevnosti.

Chtěl vstát, ale zjistil, že je spoutaný. Byl fixován sítí, která mu bránila v pohybu.

Redhorse zjistil, zeje v čtverhranné místnosti se stropním osvětlením. Vedly do ní dvoje dveře, jedny přímo vedle podivného promítacího plátna.

Redhorse klesl zpátky a uvolnil se. Neměl strach. Ať už ho sem dopravil kdokoliv, zřejmě neměl v úmyslu ho, zabít, aspoň ne teď

hned. Obraz na plátně se změnil. Don Redhorse poznal krajinu na povrchu Hororu. Kamera zabírala panoráma velkých měst. Redhorse viděl bílé budovy, rozsáhlé parky a jezera, třpytící se v slunci. Nic z toho už neexistovalo. Zašlo to dávno předtím, než se tu objevili Pozemšťané.

Obraz se znovu proměnil a ukazoval válku, pustošení a chaos. Celá města byla proměněna v prach. Atomové hřiby stoupaly k obloze. Začala gigantická válka mezi bytostmi z povrchu a Pány z třetí sféry duté planety. Poručík věděl, jak skončila. Oba národy se navzájem prakticky vyhladily.

Neznámí kameramani nafilmovali stanice na pólech, vybudované během války. Redhorse pochopil, že obě stanice postavili Páni. V posledním stadiu války nasadili proti obyvatelům povrchu strašlivou zbraň. Za zmenšení tedy nebyli zodpovědní Mistři ostrovů, ale Páni, kteří chtěli stanicemi na pólech v poslední chvíli rozhodnout válku ve svůj prospěch.

Další záběry poručíkovi ukázaly, co se dělo po válce. Jak už předtím tušil, ti z obyvatel povrchu, kteří přežili, postupně degenerovali. Další mutací se nakonec tak změnili, že mohli žít už jen v ochranných schránkách, které přepravovali primitivní roboti.

Redhorse se snažil pochopit, proč mu tyto obrazy ukazují. Snaží se se mnou někdo dorozumět, nebo snad od nás čeká pomoc? Tomu se musel smutně usmát.

Obraz na promítacím plátně se rozplynul a jeho místo zaujaly zase barevné kruhy. Redhorse si nedokázal představit mentalitu bytostí, které teď žijí jako nesamostatné pozůstatky procesu degenerace v kovových schránkách. Pozemšťan nemohl pochopit duševní reakce takové formy života. Ani film, který poručík viděl, nevypovídal nic o robotech, protože ti, kteří snímky pořizovali, byli pravděpodobně zcela jiní.

Mohli ti v robotech vůbec tušit, odkud Redhorse a jeho průvodci přišli? Věděla tahle dva milimetry vysoká stvoření něco o kosmonautice nebo astronomii? Ne, uvažoval Redhorse, to všechno už určitě zapomněli.

Dveře vedle plátna se otevřely a vešli tři roboti. Zůstali stát u jeho lůžka. V hlavách neměli oči, ale Redhorse věděl, že ho pozorují některými z mnoha čoček. Byl to nepříjemný pocit.

Jeden robot ukázal na promítací stěnu.

Redhorse horlivě kýval. Ano, rozuměl. Zvedl ruku, schoval palec a ukázal robotům čtyři natažené prsty. Chtěl jim tak naznačit, že se ptá na své čtyři průvodce.

Robot stříkl trochu tekutiny na síť, která poručíka poutala. Vzápětí byl Redhorse volný. Zvolna se narovnal, aby roboty nevyprovokoval. Jeho pistole zmizela, takže stejně neměl čím se bránit.

Tři roboti ho vyvedli z místnosti. Dostali se do špatně osvětleného sklepa. Redhorse předpokládal, že jsou hluboko pod pevností. Všude kapala voda ze stropu. Roboti se zastavili před kovovou mříží. Sklep tu ústil do trychtýřovité šachty. Roboti otevřeli mříž a zavedli poručíka k otvoru. Když stáli na kraji, zazněl zdola řev. Tři roboti se vrhli na zem v jakémsi zbožňujícím rituálu. Redhorse se podíval dolů do šachty. Zahlédl tam nestvůru. Byla tak obrovská, že z ní viděl jen část. Ležela na dně šachty, napůl ponořená v zelenavé tekutině. Měla čtyři nohy s ostrými drápy. Kožich byl olysalý, takže byla vidět holá kůže. Redhorse měl zlé tušení. Tohle byl potomek toho politováníhodného tvora, kterého viděli ve velké tovární hale. Potrava pro roboty. Organický život tu byl tak vzácný, že mu obyvatelé pevnosti prokazovali úctu, ale přitom se jím živili.

Poručík Don Redhorse rázem pochopil, proč ho sem přivedli. Ti v robotech chtějí žít. A výživy bohaté na bílkoviny je málo.

Oleg Sanchon cítil, jak mu Losar konejšivě klade ruku na rameno.

„Nechte pistoli, kde je," šeptal mu zbrojní mistr. , ,Nebo chcete, aby nás i s tou kabinou vyhodili do vzduchu?"

Jeden z robotů vstoupil dovnitř a zvedl hlavu, kterou Aybron shodil na podlahu.

„Jsme v pasti," řekl Sanchon. „Mají všechny důvody, aby se na nás zlobili."

Jiný robot jim odebral pistole. Pak jim naznačili, že mají vyjít z

kabiny. Venku stálo nejmíň třicet ozbrojených robotů. Rozestoupili se a utvořili uličku. Tři Pozemšťané jí prošli, na záda jim mířily zbraně tří robotů. Šli podél řady strojů ke stěně. Tam otevřel jeden robot dveře a další zajatce vstrčili do tmavé místnosti. Dveře se zavřely. Páchlo to tu hnilobou a rozkladem. Vůbec nic neviděli.

Usadili se u vchodu, kde nebyla podlaha tak vlhká, a čekali. Oleg Sanchon už se vzdával naděje, že se odtud dostanou. Pak řekl Zantos Aybron: „Losare, odšroubujte mi ze zad destičku."

Redhorse věděl, že teď už nesmí váhat. Ustoupil o několik kroků od okraje šachty. Tři roboti leželi jen metr od kraje. Znovu zazněl zdola řev, až se všechno třáslo.

Poručík popadl jednoho robota za nohy a shodil ho do otvoru. Nestvůra zařvala. Přes okraj šachty vytryskla voda. Šířil se nesnesitelný zápach. Redhorse chytil za nohy druhého robota. Ten už byl připraven a vzepřel se. Redhorse ztratil rovnováhu a upadl. Třetí robot se na něho chtěl vrhnout, ale Redhorse rychle uhnul. Dvě kovová těla na sebe narazila a Redhorse se do nich opřel nohama. Podařilo se mu svrhnout je dolů. Chvíli ležel, třásl se a přemáhal nevolnost. Teď už si přál jen co nejrychleji z pevnosti zmizet.

Ustaraně si vzpomněl na své čtyři společníky. Musí je najít a varovat.

Pomalu se mu vracela rozvaha. Zvedl se a vracel se do sklepní chodby. Nevěděl, v které části pevnosti je. Dostal se zpátky do místnosti s promítacím plátnem a zkusil druhé dveře. Vedly do rozlehlé haly s mnoha stroji. Tady byl vzduch chladný, žádná pára. Mezi stroji se pohybovalo jen několik robotů. Tu a tam byly zavěšené obrazovky, na nichž se střídaly záběry. Na té nejbližší teď Redhorse poznal údolí, v němž spočívala CREST II. Potlačil výkřik. Tohle je tedy opravdu centrála, jistě jsou odtud ovládány i zbraně, které sestřelily jejich oldtimer. Poručík se rozhodl, že ovládací přístroje zničí. K tomu ovšem potřeboval spolupráci svých průvodců.

Jeho indiánský původ mu zajistil instinkt a umění nehlučně se pohybovat. Podařilo se mu dostat se neviděn až doprostřed haly, tam se musel ukrýt před několika roboty. Když přešli a mohl pokračovat,

naplnila ho víra, že brzy najde své muže.

Zbrojní mistr šrouboval jistými prsty na Aybronových zádech.

„Snad byste nám mohl prozradit, oč jde," vrčel.

„Pod destičkou je dutina a v ní nahmatáte malý přístroj. Odstraňte všechny vývody, které z něj vedou do mého těla, a přístroj vyndejte."

Losar zahvízdal.

„Ten přístroj potřebujete k životu," řekl drsně. „Nám nebude nic platný."

Aybron se suše zasmál. „Vy si myslíte, že vás navádím, abyste mě připravil o život. Ano, potřebuji ten přístroj. Ale přesto nám teď pomůže. Může být totiž použit jako bomba."

„Proč byste s sebou vláčel bombu?" nevěřil Losar.

„Jsem smrtelně nemocný," vysvětloval klidně Aybron. „Dříve nebo později mě čeká umírání ve strašných bolestech. Nechci to nechat dojít tak daleko. K tomu mi pomůže můj přístroj."

Sanchon křečovitě polkl. Jak může někdo v sobě nosit bombu, která ho nakonec vyhodí do vzduchu?

„Jak dlouho můžete bez přístroje přežít?" zeptal se.

„To nevím," odpověděl Aybron. „Třeba ještě dokážu vrátit se na CREST II."

„Ne!" vykřikl Losar. „To neudělám. Nechci obětovat váš život, abych zachránil naše. Vracím destičku zpátky."

„Máte strach, Losare? Uděláme to tedy jinak. Půjdu ke dveřím a odpálím bombu. Její účinek bude menší, ale můžu to aspoň zkusit."

Lope Losar těžce Oddychoval. „No dobrá," řekl nakonec a mlčky se dal do práce.

„Tak, destička je dole," řekl po chvíli. „Teď vytáhnu přístroj."

„Až budete odpojovat kabely, udělejte to rychle," požádal Aybron. Brzy nato zasténal a Losar zaklel.

„Už tu věcičku máte?" zeptal se chraptivě Aybron. „Jděte s ní ke dveřím. Spojte konce horních kabelů s dolními. Po straně je malé tlačítko, to zmáčkněte. O pět vteřin později dojde k výbuchu."

„Jak byste na tlačítko dosáhl?" ptal se Losar.

Aybron se pokusil zasmát. Měl zřejmě velké bolesti.

„Určitým pohybem zádových svalů."

Sanchon si sedl do opačného kouta místnosti a k němu si přisedl Aybron. Lope Losar už utíkal od dveří a počítal: jedna, dva, tři. . .

Into Belchman, lékařský asistent z CRESTU II, ležel v otevřené kovové schránce. Redhorse na první pohled viděl, že je mrtvý. Narazil na něj tak nečekaně, že málem vykřikl.

Mlčky se na Belchmana díval. Nepochyboval, že sem byl donesen až po smrti.

Don Redhorse teď byl už jen několik metrů od velké brány, která byla hlavním vchodem do haly. Brána byla zavřená, ale když byl uprostřed haly, viděl, jak se sama otevřela a zase zavřela. Bude muset počkat na další takový okamžik. Zatím se ukryl blízko vchodu.

Přístroj vybuchl s jasným zášlehem světla. Síla exploze vyrazila dveře ven. Dovnitř vniklo světlo a prach. Sanchon se rozkašlal a vydal se k otvoru. Před sebou uviděl Losara, za ním se plazil Aybron. Uslyšel praskot plamenů a Losarův netrpělivý hlas: „Tak už pojďte ven, Sanchone!"

Sanchon sáhl za sebe a chytil astronoma za ruku. Vytáhl ho z místnosti. Lope Losar určil směr, kterým se dají. Hluk exploze jistě brzy přivolá roboty.

Losar je vedl mezi dvěma řadami strojů. Oddechli si, když se dostali do úzké postranní chodbičky, zřejmě málo používané. Aybron lapal po dechu.

Chodba ostře zahnula a oni uviděli otevřenými vraty denní světlo. Bylo vidět ven na dvůr. Losar varovně zvedl ruku.

„Počkejte tady!" řekl tiše. „Napřed se porozhlédnu, než vyjdeme ven."

Aybron se opřel o zeď. Sanchon se na něj soucitně díval.

„Vydržíte ještě nějaký čas?" zeptal se.

„Přirozeně," odpověděl Aybron. „Musím se jenom přizpůsobit."

Losarova silueta se objevila ve světlém obdélníku vrat. Kýval na ně, aby ho následovali. Čekal na ně u východu.

„Teď jsme na druhé straně budovy," řekl. „Tamhle naproti jsou

vnější hradby pevnosti. Jsou příliš vysoké, nedají se přelézt. Musíme zpátky na to místo, kudy nás přivedli. Zkusíme prolézt ven živým plotem."

Sanchon se skepticky podíval na živý plot. Byl tak hustý, že skrz něj nebylo vidět.

„Musíme najít místo, kde bude řidší," obhajoval svůj návrh zbrojní mistr. „Jinudy se ven nedostaneme, a vracet se do budovy beze zbraní nemá smysl."

„Máte pravdu, Losare," řekl Aybron. „Jiná cesta není."

Zblízka bylo vidět, že větve živého plotu jsou samý trn. Sanchon následoval Losara, který šel přikrčen podél plotu a hledal místo, kde by mohli prolézt. Konečně se zbrojní mistr zastavil.

„Tady," řekl úsečně.

Sanchon se ohlédl po Aybronovi, ale astronom zmizel. Losar to v té chvíli také zpozoroval.

„Aybron je pryč!" vyhrkl. „Co to znamená?"

„Roboti?" hádal Sanchon.

Losar zavrtěl hlavou. „Ne, to by nás napadli všechny tři. Ten chlapík vymyslel nějaký bláznivý plán a vrátil se do budovy."

„Půjdeme za ním?" zeptal se Sanchon.

Losar byl bezradný. „Ne," řekl nakonec. „Nepůjdeme."

Vrhl se do křoví a rukama si kryl hlavu. Sanchon šel za ním. Už po několika metrech byl celý poškrábaný. Losar postupoval jako tank hlučně lámal větve. Sanchon už ho začal v duchu proklínat. Ani nevěděli, jak je plot široký.

Losar už se plazil spodem mezi kořeny. Uniforma na něm visela v cárech. Sanchon věděl, že on nevypadá o nic lip, i když mu Losar razil cestu. A pak byli konečně na druhé straně.

„Vypadáme skvěle," zašklebil se Sanchon. „Solární flotila na nás může být hrdá."

Losar ztratil smysl pro humor. Dlaní si zastínil oči, aby neoslňovala sluneční záře.

„Tamhle jsou potrubí, kolem nichž jsme vlezli do budovy," řekl. „Teď víme, kde jsme. Snad nás cestou k východu žádný robot

nezastaví."

Sanchon se na něj překvapeně podíval.

„Vy chcete odejít z pevnosti?" ptal se. „A co Redhorse a Aybron?"

Zbrojní mistr rozpřáhl ruce a nevlídně se na Sanchona podíval.

„Vždyť nemáme zbraně," řekl trpělivě. „Co bychom tu dělali? Vpadneme někam s holýma rukama a budeme volat poručíka?"

Sanchon se cítil k smrti unavený. Věděl, že má Losar pravdu. Nemohou pro Redhorse a Aybrona nic udělat. Není ani jisté, jestli se jim dvěma podaří utéct. Technik zavřel oči. Když je zase otevřel, viděl něco, co se mu určitě muselo zdát.

Z otvoru, kterým prve pronikli do budovy, se mezi rourami vyplazila postava. Sanchon otevřel ústa, ale nemohl promluvit. Pozoroval, jak se Zantos Aybron s námahou narovnává. Přes shrbená ramena mu visely dvě zbraně robotů.

Sanchon napřáhl paži a ukázal na Aybrona. Losar se otočil.

„Zanfos Aybron!" vykřikl.

V tu chvíli Oleg Sanchon věděl, že se mu to nezdá.

Velká brána se otevřela. Dva nákladní vozy řízené roboty vjely do haly. Don Redhorse je pozorně sledoval a zároveň se připravoval na útěk.

Vozy zmizely mezi stroji. V témže okamžiku se brána zavírala. Redhorse vystartoval ze svého úkrytu a běžel k východu. Byl to sprint o život, aby chytil bránu ještě otevřenou. Posledním velkým skokem se protáhl štěrbinou ve vratech. Rychle se skryl ve stínu venkovní zdi, aby unikl pozornosti robotu, kteří mohli čekat venku. Dvůr byl ale prázdný.

Plížil se podél zdi. Teď se nesměl vystavit žádnému riziku. Chtěl se vrátit ke CRESTU II, protože si myslel, že muži z jeho skupiny jsou mrtví. Nebylo ale jisté, že se mu návrat povede.

Dostal se ke konci budovy. Vpravo viděl schody do podzemí. O pár metrů dál byla nízká zeď, která ohraničovala zadní část dvora. Zdálo se mu, že slyší slabé vrčení elektrického vozu. Spěšně přiskočil ke zdi a přitáhl se rukama nahoru. Vtom vedle něj explodovala první střela. Objevili ho. Neváhal, ze zdi prostě seskočil a utíkal dál. Za ním bušily

střely do kamení. Redhorse se snažil, aby mezi ním a neviditelným střelcem byla pořád zeď. Pak se ale stalo něco, co zhatilo jeho plány.

Mezi rourami na konci cesty se objevily tři zbědované postavy. Pro Redhorse to bylo nejkrásnější zjevení.

Lope Losar, mohutný zbrojní mistr, držel v ruce dvě cizí zbraně. Zdálo se, že se Aybron každým okamžikem zhroutí. Sanchon stál po jeho boku a podpíral ho.

Za Redhorsem se zase ozvala střelba. Rozběhl se a kličkoval směrem ke svým třem mužům.

6.

Pohled na hodiny byl pro Perryho Rhodana stále těžší. Šance poručíka Dona Redhorse a jeho druhů na návrat byly každou minutou menší. Perry se teď musel rychle rozhodnout, jestli vyšle další průzkumné letadlo.

Bylo už jisté, že někde nahoře na severu jsou umístěné rakety, které mohou zasáhnout kterékoliv místo v údolí. Vyslání dalšího stroje by bylo příliš riskantní.

Icho Tolot se nabídl, že se vydá na kopec, ale Perry to zamítl. Nevěděli, jaký nepřítel tam nahoře čeká. Bez Tolota by se jejich situace ještě zhoršila.

Od startu testovacího letadla už uplynulo čtrnáct hodin. Oldtimer se zřítil někde na druhé straně hor. Nevěděli, zda se pěti mužům podařilo z něj vyskočit. A jestli ano, mohli být zabiti nebo být zajatci neznámých tvorů. Rhodan skoro nevěřil, že by se Redhorse a jeho muži vlastními silami dostali zpátky na CREST II.

Údolí se proměnilo v past. Jsou pozorováni, a je možné, že neznámí sestoupí z hor a na CREST II zaútočí.

Nečinnost snášeli všichni těžce, napětí rostlo. Muži si uvědomovali své titěrné rozměry a chtěli něco podniknout.

„Čtrnáct hodin, Perry!" uslyšel Allana. „Nemůžeme čekat věčně. Mužstvo už to nevydrží."

„Počkáme ještě hodinu," řekl Rhodan klidně. „Pak dám rozkaz připravit vyslání druhého oldtimeru."

„Takže další pětice může odstartovat za pět hodin," spočítala Mory

Abroová. „Do té doby bychom měli mužstvo něčím zaměstnat."

„Už jste uvažoval o tom, kdo poletí s druhým oldtimerem, pane?" ptal se poručík Sven Henderson, nejlepší přítel pohřešovaného Redhorse.

„Přirozeně," odpověděl Rhodan.

„Doufám, pane, že jste počítal se mnou," řekl poručík.

„Ano," přisvědčil Rhodan. „Vy mě budete doprovázet."

7.

Za zdí se objevila horda robotů. Redhorse si vzal jednu ze dvou zbraní.

„Kde jste k nim přišli?" zeptal se.

Losar ukázal na Aybrona.

„To on je přinesl. Ale je prý teď příliš slabý, než aby nám vysvětloval, odkud je má." Losar ztlumil hlas. „Aybron měl v zádech takový malý přístroj, pane, a přiměl nás, abychom s tím vyhodili do vzduchu dveře. Teď je mu zle."

Redhorse se na nic neptal. Uměl si přibližně představit, co se dělo. Věděl, že se teď musí odvážit rychlého výpadu do centrály, jestli mají ještě mít nějakou šanci na úspěch. Stručně vylíčil třem mužům své objevy a plány. Nezmínil se o tom, že našel Belchmana.

Zantos Aybron se marně snažil udržet se na nohou. Tvář měl zkřivenou bolestí.

„Zůstanu tady a dám pozor, aby vás roboti při práci nerušili," řekl. „Dejte mi zbraň, Losare."

Sesul se k zemi a hned vypálil na roboty, kteří se objevili za zdí.

Redhorse ho jen nerad opouštěl. Mýlil se, když si zprvu myslel, že s Aybronem budou problémy.

„Tak už jděte!" sykl Aybron. „Nebo si myslíte, že vaši indiánští bozi vám zaručí nesmrtelnost?"

Redhorse se usmál.

„Buďte zdráv, náčelníku," řekl a vyrazil.

„Zkusíme přelézt zeď," řekl ostatním. „Na druhé straně je brána do centrály." Zamlčel ale, že zavřená.

Přeběhl holé prostranství a vymrštil se na zeď. Zjistil, že na druhé straně je o dva metry větší hloubka. Neváhal a seskočil, za ním Sanchon i Losar.

Kolem nich přejel prázdný nákladní vůz, nikým neřízený. Redhorse se bleskově rozhodl. Vůz určitě jede do centrály.

„Za ním!" vykřikl. „Rychle!"

Vůz byl asi dvacet metrů před nimi a blížil se k bráně. Lope Losar se zraněnou nohou zůstával trochu pozadu, ale Redhorse a Sanchon dálkově řízený vůz rychle doháněli. Aybron už nestřílel, pravděpodobně mu došlo střelivo. Redhorse zaťal zuby a běžel dál. Když se brána začala otvírat, byl ještě tři metry za vozem. Dlouhými skoky ho dohonil a vyšvihl se na korbu. Pak pomohl nahoru Sanehonovi a společně vytáhli na korbu Losara, právě když vůz vjížděl do centrály. Redhorse rozvážně zvedl zbraň a vypálil na jednu z velkých kladek, po nichž se brána pohybovala. K vlastnímu překvapení trefil hned napoprvé. Brána se zastavila a zůstala otevřená. Tak" si zajistili možnost z budovy zase uniknout.

Vůz se zastavil. Pozemšťané seskočili a ukryli se za jedním strojem.

„Všechna kontrolní pracoviště jsou asi uprostřed haly," vysvětloval Redhorse ostatním. „Musíme jich zničit co nejvíc."

Spěchali úzkým průchodem mezi stroji. Těsně před kontrolními pulty se chystali bránit své stanoviště dva roboti. Redhorse postupoval

proti nim, Sanchon a Losar zatím oběhli stanoviště zezadu. Roboti neměli střelné zbraně, asi je nemohli použít, aby neohrozili své stroje. Neozbrojení ale nebyli. Redhorse hned poznal nebezpečné sítě, které jeho protivníci drželi. Vzpomněl si na síť, kterou byl připoután, když se probudil z bezvědomí.

První síť vyletěla. Redhorse se skryl zajeden stroj. Namířil zbraň, ale když stiskl spoušť, výstřel nevyšel. Síť dopadla na podlahu vedle něj a začala se k poručíkovi plazit. Vypadalo to, jako by k němu lezla stovka hadů. V té chvíli začali Sanchon a Losar s demolicí. Jeden pult se s rachotem převrátil a vytrhal tisíce kabelů.

Redhorse síť přeskočil. Roboti už se o něj nestarali a spěchali chránit ovládací pulty.

„Pozor na sítě!" zavolal Redhorse na své dva společníky.

Překotil se druhý pult. Dva roboti se nestačili uhnout a byli zavaleni horami kabelů. Jejich kovových těl se dotkly dráty vysokého napětí a vznikly zkraty. Všude přeskakovaly kaskády jisker, stroje v hale se zastavovaly, obrazovky temněly.

Poručík zavolal zbrojního mistra a předal mu zbraň.

„Nefunguje," řekl. „Zkuste ji dát do pořádku."

Šel Sanehonovi pomoci s dalšími pulty. Pálila se izolace a šlehaly modré plameny.

Vedle poručíka dopadl výstřel. On i Sanchon se vrhli k zemi. Spěchala sem skupina robotů. Nerozhodně se zastavili před troskami ovládacích pultů. Losar zatím opravil zbraň, začal střílet a připlazil se k poručíkovi a Sanehonovi. Redhorse mu ukázal na velké obrazovky. Losar přikývl. Roboti po nich zuřivě stříleli, ale Pozemšťané byli ukryti za strojem. Obrazovky se rozprskly.

„To musí stačit," křičel Redhorse, aby ho v tom hluku slyšeli. „Teď se pokusíme dostat se odtud. Rovnou k bráně to nepůjde, obejdeme zničené pulty na druhou stranu."

Myšlenky se mu mátly a viděl, že i ostatní dva jsou vyčerpaní. Jistě jsou už v pevnosti víc než deset hodin a jedli jen něco málo výživných koncentrátů, které měli s sebou.

Kryli se za stroji a postupovali oklikou k bráně. Roboti přestali střílet a zřejmě čekali, až se uprchlíci ukážou. Redhorse si vzal od Losara opravenou zbraň zpátky, ale šetřil výstřely. Oheň, který vznikl v rozbitých kontrolních pultech, se rychle šířil. Ze středu haly vystupovala tmavá oblaka kouře.

Teď už Redhorse dohlédl na bránu. Střežilo ji jen pět robotů, ostatní patrně hasili oheň nebo hledali vetřelce.

„Jestli se chceme dostat ven, musíme těch pět zneškodnit," řekl poručík Losarovi. „Jsou ozbrojení, ale nečekají, že se tu objevíme."

Zbrojmistr souhlasně přikývl. „Roboti se pohybují tak pomalu, že máme šanci."

Redhorse si přihladil černé vlasy, které mu padaly do tváře. Vzal zbraň do obou rukou.

„Vyrazíme," rozhodl. „Půjdu první a začnu na těch pět robotů střílet. Vy se zatím pokuste dostat se ke vchodu. Každý se stará jen sám o sebe. Je důležité, aby se aspoň jeden z nás dostal zpátky na CREST II a mohl dát zprávu Rhodanovi."

„Rozumím," zahučel Sanchon. Losar jen přikývl.

Poručík Redhorse zvedl ruku. „Odvahu!" zvolal.

Když se Redhorse vynořil zpoza stroje, velké hlavy robotů se otočily zároveň jako v nějaké strašidelné pantomimě. Redhorse střílel v běhu. Vyřadil dva protivníky, než se vzpamatovali. Zbylí tři roboti začali oplácet střelbu, ale mířili nazdařbůh. Redhorse zasáhl třetího. Sanchon vykřikl a chytil se za pravé rameno, ale běžel dál k východu. Padl čtvrtý robot, pátý ještě stál pevně. Najednou se mu hlava sesunula ke straně a tělo vrávoralo proti poručíkovi.

Sanchon i Losar se ozbrojili ukořistěnými zbraněmi. Sanchonovi krvácelo rameno. Žádní další roboti z haly nepřicházeli. Zřejmě neměli smysl pro součinnost. To byla vedle pomalosti kovových těl další výhoda, která snad umožní třem mužům dostat se z horské pevnosti.

Redhorse, Losar a Sanchon se proplížili velkou tovární halou každý zvlášť, aby na sebe neupozornili roboty, kteří zde pracovali. Blížili se k věži v rohu hradeb, kterou je sem prve přivedli. Když vstoupili do chodby ve věži, cítil Redhorse příliv nových sil, které mu dala vyhlídka na svobodu.

Losar běžel napřed, vykoukl ven a zakýval na ostatní.

„Dvůr před věží je prázdný!" zavolal.

Sanchon zůstal pozadu. Teď poručíka dohnal.

„Už slyším naše pronásledovatele," hlásil. „Asi se spojili do větší skupiny."

Redhorse se zasmušil. Počítal s tím, že roboti zůstanou na svém území, ale teď to vypadalo, že je budou stíhat i mimo pevnost.

Lope Losar už byl na druhé straně dvora. Zevnitř z chodby padly první výstřely. Redhorse za sebou přirazil dveře. Podíval se nahoru na věž.

Sanchon přikývl., Jestli je napadne střílet na nás shora, nebude to

dobré."

„Kdyby nás pár robotů tam odtud drželo v šachu, ostatní nás tady dole pohodlně obklíčí," dodal Redhorse.

Losar už na ně netrpělivě čekal za hradbami.

„Je to brána do pekla," vrčel. „Kdo jí projde dovnitř, sotva se zase vrátí ven živý."

K nejbližším skalám vedla úzká stezka. Dříve to bývala výstavná silnice, teď se vše rozpadalo. Roboti, kteří je předtím zajali, byli pravděpodobně po staletích první, kteří vyšli ven z pevnosti.

Tři kosmonauti ještě nebyli ani u skal, když za nimi zazněly výstřely. Pozemšťané seběhli z pěšiny a ukryli se mezi skály. Osm metrů vysoké vrcholy představovaly pro zmenšené Pozemšťany osm tisíc metrů. Poručíkovi bylo jasné, že nebude snadné dostat se do údolí. Losar i Sanchon byli zranění a nemohli pochodovat bez zastávky. Také šplhat na skály pro ně nebylo jednoduché.

Přesto zvyšovali svůj náskok před roboty. Teď už padaly jen ojedinělé výstřely. Pronásledovatelé nahlédli, že už nemůžou uprchlíky vážně ohrozit. Redhorse přesto jejich pohyby pečlivě sledoval, nerad by se dal zaskočit.

Ve skalách bylo palčivé vedro. To vyčerpaným mužům ještě víc ubíralo síly. Naštěstí zatím nemuseli šplhat - sestupovali po svahu jako po schodech. Redhorse nesl všechny tři zbraně, aby zraněným ulehčil cestu.

Potom Losar zakopl o kámen a zůstal ležet. Sanchon a Redhorse byli hned u něj.

„To ta zraněná noha!" sténal zbrojní mistr.

„Odpočiňte si!" přikázal drsně Redhorse. „Pokusím se vám ránu převázat."

Sanchon si zatím sedl na balvan. Redhorse si pohlížel ránu. Průstřel v lýtku znovu krvácel. Celá noha byla pokrytá zaschlou krví. Redhorse sundal špinavý obvaz a ze své tašky vytáhl nový. Losarovy bolesti to nezmírní, ale může to účinkovat aspoň morálně.

Sotva poručík dokončil převaz, začali pronásledovatelé zase střílet. Byli už jen asi padesát metrů daleko. Sanchon opětoval palbu.

Redhorse pomohl zbrojnímu mistru vstát.

„Můžete jít dál?"

Slyšel, jak Losar zaskřípal zuby.

„Ano," řekl.

Redhorse zvedl dvě zbraně ze země a vzal si třetí od Sanchona. Pokračovali v cestě. Losar mohl jít jen pomalu. Přes každý větší balvan mu Redhorse musel pomáhat.

Poručíka udivovalo, jak tvrdošíjně je roboti pronásledují. S tím nepočítal. Nebylo pravděpodobné, že by se obyvatelé pevnosti chtěli mstít, spíš sledovali unikající potravu.

Když ušli dalších asi tři sta metrů, řekl Lope Losar: „Myslím, že už dál nemůžu."

Redhorse poznal, že přišel kritický okamžik, jehož se obával. Losar byl tak unavený a vyčerpaný, že už nedokázal přemáhat bolesti. Raději chtěl zůstat a čelit přesile, než pokračovat v sestupu do údolí. Redhorse věděl, že má jen jediný prostředek, jímž může Losara pobídnout k poslednímu nadlidskému vypětí. Pohrdavě se na zbrojního mistra podíval.

„Věděl jsem, že to nedokážete," řekl jízlivě. „Od začátku jsem počítal s tím, že jste nejslabší muž ve skupině."

Bolestný výraz z Losarovy tváře zmizel. Vystřídalo ho ohromení. Kdyby Losar nebyl tak vyčerpaný, hned by prohlédl poručíkův trik.

Ale Losar si byl vědom, že ze sebe vydal i to poslední, že neprojevil žádnou slabost - až do této chvíle.

„To neříkejte, poručíku!" protestoval, a Sanchon se k němu přidal.

„Vůbec vám nejde o to bojovat s roboty," prohlásil klidně Redhorse. „Chcete se vzdát, abyste si ušetřil další námahu se sestupováním."

Losar přikulhal k poručíkovi, obličej stažený vztekem, a pokusil se ho uhodit, ale Redhorse uhnul a vysmál se mu. Aniž se o Losara staral, vykročil na další cestu. Neodvážil se ohlédnout, jenom doufal, že Losar a Sanchon půjdou za ním.

Roboti znovu začali střílet. Redhorse zděšeně zjistil, že Losar a Sanchon zůstali vzadu. Teď mu zbyla jen jediná možnost. Pustil

všechny tři zbraně na zem a šel dál neozbrojený. Schválně šel pomaleji. Věděl, že riskuje, ale když se kolem něj začaly kutálet kameny, měl co dělat, aby se nerozesmál. Vzápětí ho Sanchon a Losar dohonili.

„Vsaďte se, že dojdu až dolů," chraptěl roztrpčeně Losar. „Ujdu ještě mnohem víc než vy, Redhorse."

„Tak vzhůru, bledá tváři!" řekl Redhorse klidně.

Poručík Sven Henderson vtrhl na můstek s takovým spěchem, že Perry Rhodan hádal, co se asi stalo. Otočil se k důstojníkovi a čekal.

„Pozorovatelé zjistili, že v horách na severu se pohybují živé bytosti," hlásil vzrušeně Henderson. „Vypadá to, že sestupují do údolí."

Rhodan chápal poručíkovo rozrušení, vždyť byli s Redhorsem dobří přátelé.

„Ještě se nedají rozeznat podrobnosti?" zeptal se.

„Vypadá to, že jde o dvě skupiny," řekl Henderson. „Tři postavy se pohybují asi sto metrů před druhou skupinou, v níž je víc než dvacet jednotlivců."

Rhodan se chvíli rozmýšlel.

„Odložíme start druhého oldtimeru, než se tohle vyjasní," rozhodl pak.

Přistoupil k němu Atlan.

„Myslíš, že napadnou CREST II?" zeptal se.

„To by bylo nějaké slabé vojsko," odpověděl místo Rhodana Icho Tolot. „Logičtější by bylo považovat ty tři vpředu za uprchlíky, které pronásleduje ta větší skupina." Haluťan se obrátil na Rhodana. „Co říkáte tomu, abych teď šel do hor a trochu se tam porozhlédl?"

To byla palčivá otázka, a Rhodan byl rád, že mu Tolot přenechal rozhodnutí. Jestli ty tři neznámé bytosti vpředu patří ke skupině poručíka Redhorse, bezpochyby potřebují pomoc. Mohli by to ale také být nepřátelé, kteří mají v úmyslu přepadnout CREST II.

„Jděte, Tolote," řekl nakonec Rhodan. „Ale prosím vás, kdybyste zjistil, že nám hrozí útok, hned se vraťte."

„Dobře," odpověděl Tolot a vydal se na cestu. Henderson se za ním lítostivě podíval. Rhodan na něm viděl, jak rád by šel s Haluťanem.

Perry Rhodan dal příkaz, aby byl posádce rozdělen zbytek dosud nevydaných zbraní. Posádka se připravovala, aby odrazila případný útok.

Pozorovací stanoviště byla posílena. Neznámí ovšem byli ještě příliš daleko, než aby se daly zjistit podrobnosti.

Tím, že se objevili, vzniklo napětí, které Rhodana na čas zbavilo starostí o psychický stav mužstva. Konečně měli jeho lidé něco, čím se mohli zabývat. Budou zase myslet na něco jiného než na to, jak jsou strašně zmenšení. Chápal to také Atlan. „V této chvíli jsme si nemohli přát nic lepšího," řekl svému příteli.

Rhodan přisvědčil. „Když Tolot řekne, že ti tři vepředu prchají, můžeme si být skoro jistí, že má pravdu. Jeho plánovací mozek umí bleskově zpracovat všechna data a vyvodit logický závěr."

„Tři uprchlíci," uvažovala Mory Abroová. „To by znamenalo, že dva muži z pětičlenné skupiny poručíka Redhorse už nejsou naživu."

Rhodan se mlčky zadíval na panoramatickou obrazovku, která byla jako všechny ostatní mimo provoz. Vyžádala si tahle planeta plná nástrah další oběti? Doufal, že se Redhorse a jeho průvodci vrátí všichni. Třeba budou mít zprávy, které jim ukážou východisko z této situace.

Rhodan myslel na posily, které jsou na cestě. Než dorazí pomoc ze Země, musí najít řešení, jestli chtějí zabránit tomu, aby do pastí Hororu padli další lidé.

Ale jak mohou dva milimetry velcí tvorové varovat lidi normální velikosti?, říkal si Perry Rhodan sklíčeně.

Mikrokosmos a makrokosmos jsou dva zcela odlišné světy. Ano, dalo by skoro říct dvě různé dimenze.

Nikdo to necítil zřetelněji než posádka CRESTU II.

Poručík Don Redhorse byl tak vyčerpaný, že ani zjištění, že roboti je přestali stíhat, ho nemohlo rozradovat. Prostě šel dál. Už to ani nebyla skutečná chůze, spíš tupé vrávorání kupředu, při kterém nevnímal prostor ani čas. Nezajímaly ho ani ostatní dvě postavy, které

někde vzadu za ním tápaly od jednoho skalního útesu k druhému. Všichni tři se dostali do stavu, kdy už člověk necítí ani bolest. Pošlapou, dokud se nezhroutí v mdlobách, a pak už nevstanou.

Nepatrná část poručíkova rozumu ještě pracovala. Hluboko skrytý instinkt mu pomáhal obejít neschůdná místa ve skalách nebo dostat se bezpečně přes rozsedlinu. Jazyk měl naběhlý a už si ani nedokázal navlhčit rozpukané rty. Každý krok mu působil bolest.

Najednou se zastavil a zastínil si rukou zanícené oči. Hluboko pod ním vyčníval nad skály vršek kovové koule. Redhorse pochopil, že vidí CREST II. Loď byla ještě tak daleko, že k ní nikdy nedojde.

Necítil smutek ani zklamání. Vedle něho se zastavili ostatní dva.

„Loď!" vyrazil ze sebe Sanchon. Zároveň zřejmě pochopil, jak strašně je to ještě daleko, a podivně zavyl, jako raněné zvíře. Tu se pod nimi ve skalách objevila mohutná tmavá postava. Byl to Haluťan Icho Tolot. Blížil se k nim neuvěřitelnou rychlostí.

Redhorse se napřímil. Sanchon a zbrojní mistr vrávorali kolem něho vstříc Haluťanovi. Redhorse zůstal stát a zvedl levou ruku k čelu ve starém indiánském pozdravu.

„Vracím se ke svému lidu!" vyšlo mu z vyprahlých rtů.

William Voltz MINIATURNÍ PEVNOST
Edice Perry Rhodan, sv. 212
Z německého originálu Die Mikro-Festung, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1970, přeložil František Fabián.
Vydal jako svou dvoutisící padesátou druhou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožďanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint—KAPA a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax: 004217/4445 3334.
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč